

Elin Hilderbrand 28 KESÄÄ

BAZAR

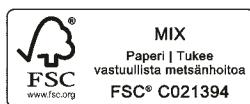
**Elin
Hilderbrand
28 KESÄÄ**

Suomentanut Sirpa Parviainen

BAZAR

s. 234 lainaus

Teoksessa: Yhdysvaltain itsenäisyysjulistus ja valtiosääntö
Constitution and amendments / United States.
Julkaistu: Hki: Yhdysvaltain tiedotustoimisto, 1987.

Ensimmäinen painos

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Sirpa Parviainen
Copyright 28 SUMMERS © 2020 by Elin Hilderbrand
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-403-405-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Dorothea Benton Frankin muistolle (1951–2019)
Rakastan sinua, Dottie. Minulla on ikävä sinua.

ALKUSANAT

VIIDES VUOSIKYMMEN

KESÄ NRO 28: 2020

Mistä puhumme vuonna 2020? Kobe Bryantista, koronasta, turvavälin pitämisestä toisiin ihmisiin, Zoomista, TikTokista, Navarron cheerleading-joukkueesta ja... presidentinvaaleista. Kabtia jakautuneesta maasta. Molempien osapuolten mielipiteistä. Siitä puhutaan kaikkialla: uutisissa, myöhäisillan keskusteluohjelmissa, sanomalehdissä, netissä, netissä, netissä, cocktailjuhliissa, collegejen kampuksilla, lentokentillä, Starbucksin jonoissa, Margaritaville-baarissa, kuntosalilla (tyyppi, joka käyttää juoksumattoa kuudelta aamulla, kääntää nelostelkkarin Fox Newsille, ja nainen, joka tulee aamuseitsemältä, vaihtaa kanavan välittömästi MSNBC:lle). Lapset lakkaavat puhumasta vanhemmilleen sen vuoksi, avioparit eroavat, naapurit riitelevät, kuluttajat boikotoivat, työntekijät ottavat lopputilejä. Osa tuntee itsensä onnekaaksi, koska saa elää niin jännittävänä aikana, ja kääntää ääntä kovemmalle, jää koukuun. Toiset ovat korviaan myöten täynnä ja nappaavat televisiosta äänet pois, irrouttuvat aihepiiristä kokonaan. Jos vielä yksikin uskaltaa kysyä, olenko rekisteröitynyt äänestäjäksi...

Tänä vuonna on sattumoisin tapahtunut tarina, josta kukaan ei ole kuullut vielä mitään. Se on tarina, joka alkoi kaksikymmentäkahdeksan kesää aikaisemmin ja on vasta nyt – vuoden 2020

kesällä, saarella vajaan viidenkymmenen kilometrin päässä rannikosta – tulossa päätökseensä.

Loppu. Näissä olosuhteissa tämä tuntuu ainoalta oikealta paikalta aloittaa.

Mallory Blessing kertoo pojalleen Linkille: *Lipaston kolmannessa laatikossa on kirje. Vasemmassa reunassa. Siinä laatikossa, joka jumittaa. Ne kaikki jumittavat*, Link ajattelee. Hänen äitinsä mökki nököttää maakaistaleella valtameren ja lammen välissä, mikä on hyvä uutinen. Huono uutinen on... kosteus. Tämä on koti, jonka ovet eivät mene kunnolla kiinni eivätkä pyyhkeet kuivu koskaan, ja jos avaa sipsipussin, ne on paras syödä kaikki yhdeltä istumalta, koska ne eltaantuvat tunnin sisään. Link taistelee laatikon kanssa. Sitä on nostettava ja nitkutettava puolelta toiselle, jotta sen saa auki.

Hän näkee kirjekuoren lojuvan yksin laatikossa. Kuoreen on kirjoitettu: *Ole kiltti ja soita.*

Link on hämmentynyt. Tätä hän ei osannut odottaa. Hän oletti löytävänsä äitinsä testamentin tai nyhkykirjeen, joka on täynnä järkeviä neuvoja tai ohjeita muistotilaisuutta varten.

Link avaa kirjekuoren. Sen sisällä on yksi kapea paperiliuska. Ei nimeä, pelkkä puhelinnumero.

Mitä minun tälle pitäisi tehdä? hän ihmettelee.

Ole kiltti ja soita.

Okei, Link ajattelee. Mutta kuka puhelimeen vastaa? Ja mitä Linkin muka pitäisi sanoa?

Hän kysyisi asiaa äidiltään, mutta tämän silmät ovat kiinni. Äiti on nukahtanut jälleen.

Link kävelee takaovesta ulos ja pitkin hiekkatietä, joka kulkee Miacomet-lammen kupeessa. Nantucketissa on kesäkuu – aurinko paistaa ja lämpöä on kaksikymmentä astetta, joten yöt ja varhaisaamut ovat yhä viileitä, vaikkakin kurjenmiekat kukkivat jo kaislojen joukossa ja lammen tyyneen, siniseen pintaan heijastuu joutsenpariskunta.

Joutsenet pariutuivat loppuiäkseen, Link miettii. Se on aina tehnyt niistä moraaliltaan ylempiarvoisia muihin lintuihin nähden, vaikkakin hän luki jostakin, että joutsenet pettävät kumppaneitaan. Hän toivoo, että se oli pelkkää netissä suollettavaa puppua.

Kuten suurin osa muistakin tällä saarella syntyneistä ja kasvaneista lapsista, Link on syyllistynyt siihen, että hän on ottanut maisemat itsestäänselvyytenä. Link on syyllinen myös siihen, että hän on pitänyt äitiään itsestäänselvyytenä, ja nyt äiti kuolee viidenkymmenen vuoden iässä. Melanooma on lähettänyt etäpesäkkeitä tämän aivoihin, minkä seurauksena toinen silmä on jo kokonaan sokea. Äidin saattohoito alkaa aamulla.

Link puhkesi itkuun, kun tohtori Symon puhui hänen kanssaan, ja toisen kerran, kun hän soitti Nantucketin saattohoitokotiin.

Potilasvastaava Sabinan olemus oli rauhoittava. Hän rohkaisi Linkiä olemaan läsnä joka hetkessä äitinsä kanssa ”siirtymävaiheen aikana”. Sen Link sai vastaukseksi tunnustukseensa, ettei hän tiennyt mitä tekisi ilman äitiään.

”Olen vasta yhdeksäntoistavuotias”, Link sanoi.

”Huolehdi myöhemmästä sitten myöhemmin”, Sabina vastasi. ”Tällä hetkellä sinun tehtäväsi on olla äitisi kanssa. Anna hänen tuntea rakkautesi. Hän vie sen mukanaan sinne, minne menee.”

Link näppäilee paperiliuskan numerot puhelimeensa. Suuntanumero on vieras – ei ainakaan 206, Seattlen, jossa hänen isänsä asuu. Hänellä ei ole aavistustakaan, kenelle puhelinumero kuuluu. Linkin isovanhemmat ovat kuolleet ja Cooper-eno asuu Washington DC:ssä. Coop ja hänen vaimonsa Amy ovat eroamassa, ja ero on jo enon viides. Viime viikolla, kun Mallorylla vielä oli selkeitä, huumorintäyteisiä hetkiä, hän sanoi: *Coopille naimisiin meneminen ja eroaminen ovat yhtä jokapäiväistä kuin muille keksien syöminen.* Coop on tarjoutunut tulemaan avuksi, kun Link ei enää pärjää yksin. Sen aika tulee pian, ehkä jo huomenna.

Onko hänen äidillään muita ystäviä jossakin muualla kuin tällä saarella? Hän lakkasi puhumasta Lelandille, kun Link kävi high schoolia. *Leland on minulle yhtä kuin kuollut.*

Ehkä tämä onkin Lelandin uusi numero. Siinä voisi olla järkeä; heidän pitäisi sopia riitansa ennen loppua.

Puhelimeen vastaa kuitenkin mies.

”Jake McCloud”, mies sanoo.

Linkiltä kestää hetken sulatella kuulemaansa. *Jake McCloud?*

Hän katkaisee puhelun.

Link on niin hämmästynyt, että hän purskahtaa nauruun, ja sitten hän vilkaisee heidän mökkinsä takaovea. *Onko tämä jokin vitsi?* Äidillä on kyllä huumorintajua, mutta hän on pikemminkin sukkela ja sanavalmis kuin keppostelija. Pyytää nyt Linkiä soittamaan *Jake McCloudille* kuolinvuoteellaan – se ei vain ole Malloryn tapaista.

Tähän on oltava jokin selitys. Link vertaa paperissa olevaa numeroa puhelimensa näytössä näkyvään numeroon ja tarkistaa, minkä alueen suuntanumero on 574. Se kuuluu Indianalle – Mishawaka, Elkhart, South Bend.

South Bend!

Link hekottelee. Hän kuulostaa ihan hullulta. Mitä tämä oikein on?

Samassa hänen puhelimensa soi. Suuntanumero 574 – mies soittaa takaisin. Linkiä houkuttaa ajatus antaa puhelun mennä vastaajaan. Tässä on tapahtunut jokin valtaisa väärinkäsitys. Kaikissa haastatteluissaan Jake McCloud vaikuttaa äärimmäisen asialliselta tyypiltä. Link voisi vain yksinkertaisesti selittää tilanteen: hänen äitinsä on kuolemaisillaan ja Jake McCloudin puhelinnumero päättyi jotenkin hänen äitinsä lipastonlaatikkoon.

”Haloo?” Link sanoo.

”Hei, tässä puhuu Jake McCloud. Joku soitti minulle tästä numerosta?”

”Aivan”, Link sanoo yrittäen kuulostaa viralliselta. Kuka tietää, ehkä Link voisi käyttää tätä kummallista väärinkäsitystä hyväkseen ja hommata itselleen harjoittelupaikan Jake McCloudilta – tai *Ursula de Gournseyltä!* ”Pahoittelen äskeistä, se taisi olla väärinkäsitys. Äitini Mallory Blessing –”

”Mallory?” Jake McCloud tokaisee. ”Mitä on tapahtunut? Onko kaikki kunnossa?”

Link keskittyy järvellä ylväinä lipuviin joutseniin, lammen kuninkaaseen ja kuningattareen. ”Anteeksi”, Link sanoo. ”Tehän olette Jake McCloud? *Se* Jake McCloud, jonka vaimo on...”

”Kyllä olen.”

Link pudistaa päätään. ”Tunnetteko te minun äitini? Mallory Blessingin? Äidinkielenopettajan Nantucketin saarelta?”

”Onko kaikki kunnossa?” Jake McCloud toistaa kysymyksensä. ”Siihen on varmaankin syy, miksi soititte.”

”Siihen on syy”, Link sanoo. ”Hän jätti minulle teidän puhelinnumeronne kirjekuussa ja pyysi minua ottamaan yhteyttä teihin.” Link vaikenee hetkeksi. ”Hän on kuolemaisillaan.”

”Hän...”

”Hänellä on syöpä, melanooma, joka on lähettänyt etäpesäkkeitä aivoihin. Olen jo soittanut saattohoitokotiin.” Sanoja on vaikeaa lausua ääneen, ja Link ei mahda sille mitään, mutta hänestä tuntuu kuin hän sanoisi ne turhaan. Mitä väliä niillä Jake McCloudille olisi?

Toisessa päässä on hiljaista, eikä Link voi olla kuvittelematta, että Jake McCloud tajuaa juuri ottaneensa vastaan puhelun, joka on tarkoitettu jollekulle muulle, ja miettii, kuinka pääsisi siitä kunnialla eroon.

”Ole kiltti, sano Malille...”, Jake McCloud sanoo.

Malille? Link ihmettelee. Tunteeko Jake McCloud, jolla on paremmat kuin kohtalaiset mahdollisuudet tulla Yhdysvaltain presidentin puolisoksi, Linkin äidin jostakin?

”Kerro hänelle... että tulen niin pian kuin vain suinkin pääsen”, Jake sanoo. ”Pyydä häntä sinnittelemään.” Jake selvittää kurkkuaan. ”Ole kiltti, kerro hänelle, että olen tulossa.”

ENSIMMÄINEN OSA

TOINEN VUOSIKYMMEN

KESÄ NRO 1: 1993

Mistä puhumme vuonna 1993? Wacon verilöylystä Teksasissa; World Trade Centerin pommi-iskuista; AIDSiin kuolleesta tennispelaaja Arthur Ashesta; R.E.M.-yhtyeestä; peniksenleikkaaja Lorena Bobbittista; Robert Redfordista, Woody Harrelsonista ja Demi Mooresta; vapaakauppasopimus NAFTAsta; River Phoenixistä; EU:sta; kuntoilulaite NordicTrackistä; Rabinista ja Arafatista; Monica Selesistä; Unettomasta Seattlessa; World Wide Webistä; Buffalo Bills -joukkueesta, joka hävisi Super Bowlin kolmatta kertaa peräkkäin; Seinfeldin Jerrystä, Elaineista, Georgesta ja Kramerista; Whitney Houstonista laulamassa "I Will Always Love You".

Kun tapaamme tyttösemme Mallory Blessingin ensimmäistä kertaa (ja uskokaa pois, Mallory on meidän tyttösemme; me olemme hänen tukenaan niin hyvinä, pahoina kuin, pahus soikoon, lähes toivottominkin aikoina), hän on kaksikymmentäneljävuotias ja asuu Upper East Sidessa New Yorkissa ihan maailman parhaan ystävänsä Leland Gladstonen kanssa, jota hän on alkanut halveksua päivä päivältä enemmän. He asuvat vuokralla viidennessä kerroksessa hissittömässä talossa, jonka ensimmäisessä kerroksessa on ranskalainen ravintola.

Arkipäivisin ravintolan kokit lahjoittavat tarjoilun päätyttyä tähteeksi jääneen ankkaconfit'n ja karitsanpotkan Lelandille. Leland ei koskaan tarjoudu jakamaan kulinaristista onnenpotkuaan Malloryn kanssa, koska hän pitää sitä ansaittuna: löysihän juuri *hän* tämän asunnon, *hän* neuvotteli vuokrasopimuksen, ja *hän* kävi ABC Homessa seitsemäntoista kertaa ostamassa huonekaluja. Ainoa syy sille, miksi Mallory ylipäätään asuu New Yorkissa, on se, että Leland sattui ohimennen mainitsemaan (humalapäissään), että hän saattaisi haluta kämppiksen, ja Mallory halusi niin epätoivoisesti päästä pois vanhempiansa luota Baltimoresta, että hän ymmärsi sen väärin kutsuksi muuttaa Lelandin asuntoon. Mallory maksaa kolmanneksen vuokrasta (joka sekin on niin tähtitieteellinen summa, että Malloryn vanhemmat pulittavat sen) ja nukkuu sen vastineeksi futonpatjalla olohuoneen nurkassa. Leland osti kiinalaistyyllisen sermin, jonka Mallory voi pystyttää nurkkaukseensa halutessaan omaa rauhaa, mutta Mallory vaivautuu pystyttämään sen vain harvoin. Se synnyttää ensimmäisen riidan. Käy ilmi, että Leland osti sermin ei niinkään Malloryn yksityisyyden takia, vaan jotta Lelandin ei tarvitse katsella, kun Mallory lukee romaanejaan kääriytyneenä lapsuusaikojensa kammottavaan kukikkaaseen peittoonsa.

Se on yksinkertaisesti... sopimatonta, Leland sanoo. Eikö sinulla ole lainkaan itsekunnioitusta?

Sermiongelma on kuitenkin vähäpätöinen verrattuna työhön liittyvään ongelmaan. Leland muutti New Yorkiin työskennelläkseen muodin parissa – hänen unelmanaan oli ”tehdä luovaa työtä” *Harper's Bazaarissa* – ja kun Leland kertoi Mallorylle avoimesta toimitusassistentin paikasta *Bard and Scribessa*, kaupungin kuumimmassa kirjallisuutta käsittelevässä

aikakauslehdessä, Mallory haki paikkaa välittömästi. Pelkkä ajatuskin kyseisestä työpaikasta muutti Malloryn käsityksen siitä, mitä annettavaa New Yorkilla voisi olla hänelle. Jos hänestä tulisi toimitusassistentti *Bard and Scriben*, hän saisi uusia taiteellisia, boheemeja ystäviä ja astuisi matkalle kiehtovaan elämään. Mutta Mallorypa ei tiennyt, että Leland oli jo hakenut työpaikkaa itse. Leland pääsi ensin yhteen työhaastatteluun, sitten toiseen ja lopulta hänelle tarjottiin paikkaa, jonka hän nappasi Malloryn jäädessä nuolemaan näppejään, tyrmistyneenä, muttei silti lainkaan yllättyneenä. Jos New York olisi leninki, se sopisi Lelandin päälle paremmin, kun taas Mallory nykisi ja oikoisi sitä koko ajan yrittäen saada sen istumaan paremmin.

Nyt, joka aamu, Leland suunnistaa *Bard and Scriben* toimistoon, joka sijaitsee SoHossa avarassa ullakkohuoneistossa. Toimistoon kuuluu myös kattopuutarha, jossa pidetään hienostuneita illanviettoja Carolyn Heilbrunin, Ellen Gilchristin ja Dorothy Allisonin kaltaisille ihmisille. Mallory puolestaan työskentelee kykyjenmetsästysfirman vastaanottovirkailijana, työssä, jonka hän sai oman ”urakonsulttinsa” säällittyä häntä.

16. toukokuuta 1993 Mallory saa kuitenkin puhelun, joka muuttaa hänen elämänsä.

Päivä on sunnuntai, kello puoli kaksitoista aamupäivällä. Mallory kävi juoksemassa Keskuspuistossa, pysähtyi siellä juomaan kahvin ja syömään kevätsipulituorejuustolla täytetyn seesaminsiemennrunkelin, ja hän riemastuu tullessaan kotiin ja huomattessaan asunnon olevan tyhjä. Sellaista tapahtuu vain pieninä annoksina kerrallaan – silloin harvoin, kun Mallory tulee kotiin ennen Lelandia tai lähtee hänen jälkeensä – ja

vapaudentunne on huumaava. Mallory voi teeskennellä olevansa kartanon rouva eikä 1990-luvun Manhattanin versio *Pikku prinsessan* Sara Crewesta, joka asuu ullakkohuoneessa ilman hiiliä, joilla sytyttää tuli takkaan. Toukokuun 16. päivän aamuna Leland on Elephant and Castlessa brunssilla uusien *Bard and Scriben* ystäviensä kanssa. Hän oli kutsuvinaan Mallorynkin mukaan, vaikka tiesi tämän kieltäytyvän, koska kämppiksellä ei ole varaa sellaiseen.

Puhelin soi, ja ennen vastaamista Mallory astelee stereoiden luo hiljentämään ääntä R.E.M.:in ”Everybody Hurts”-kappaleesta, jonka hän on pannut soimaan jatkuvalla toistolla. Se on hänen tämänvuotinen lempikappaleensa, vaikkei hän saakaan soittaa sitä Lelandin ollessa kotona, koska Lelandin mielestä Michael Stipen valitus kuulostaa siltä kuin joku raapisi kynsillään liitutaulua.

”Haloo?”

”Kultaseni?”

Mallory lysähtää yhteen tyylikkäistä, mutta epämukavista kahvilatuoleista, jotka Leland hankki ABC Homesta. Soittaja on Malloryn isä. Totta puhuen puhelimessa olisi voinut olla vain yksi kourallisesta ihmisiä: jompikumpi hänen vanhemmistaan, hänen veljensä Cooper, hänen ex-poikaystävänsä Willis, joka opettaa englantia Borneossa (Willis soittaa Mallorylle sunnuntaisin, kun kansainvälisten puheluiden hinnat ovat halvimmillaan, vain rehennelläkseen uudella eksoottisella elämällään), tai Leland, joka kertoo unohtaneensa pankkikorttinsa ja pyytää Mallorya tuomaan sen hänelle metrolla.

”Hei, isä”, Mallory sanoo ja pystyy tuskin peittämään innostuksen puutteen äänestään. Jopa Willisin kertomukset komodonvaraaneista olisivat olleet parempi vaihtoehto.

”Kulta?” isä sanoo. Hän kuulostaa niin lannistuneelta, että Mallory koettaa kuulostaa reippaammalta. Malloryn isä, Cooper Blessing vanhempi – Mallory ja hänen veljensä kutsuvat häntä vain Senioriksi – on kauppakamarin hyväksymä tilintarkastaja, joka omistaa neljä H&R Block -franchise-yritystä Baltimoren alueella. Kuten hänen asemassaan olevalta mieheltä odottaa saattaa, hän on luonteeltaan hyvin pidättyväinen. Hän saattaa olla ainoa ihminen koko ihmiskunnan historiassa, joka on syntynyt ilman tunteita. Mutta nyt isän äänessä on raskas sävy. Onko joku kuollut? *Äiti? Veli?*

Ei, Mallory päättää. Jos äidille olisi tapahtunut jotain, veli olisi soittanut. Jos veljelle olisi tapahtunut jotain, äiti olisi soittanut.

Siitä huolimatta Mallorylla on kummallinen tunne. ”Onko joku kuollut?” hän kysyy. ”Isä?”

”On”, Seniori sanoo. ”Greta-tätisi. Greta kuoli... ilmeisesti perjantaina. Sain kuulla siitä vasta tunti sitten. Gretan asianajaja soitti. Hän ilmeisesti jätti sinulle jotain.”

Tapahtuuko tällaista tosielämässä? Selvästikin. Malloryn täti Greta oli saanut massiivisen sepelvaltimotukoksen. Hän oli kotona Cambridgessä perjantai-iltana valmistamassa pasta puttanesca *The Silver Palate Good Times Cookbookista* ”asuin-kumppaninsa” Ruthien kanssa. (*Asuinkumppani* on Seniorin käyttämä nimitys, ikään kuin Greta ja Ruthie olisivat kaksi x-sukupolven edustajaa *The Real World* -tv-ohjelmassa.) Puttanesca-yksityiskohdan Mallory keksii omasta päästään, koska hän on viettänyt useita viikonloppuja Gretan ja Ruthien luona Cambridgen talossa ja tietää, että perjantai-iltaisain he valmistavat ruokansa itse kotona, lauantait on varattu museoille ja niiden

jälkeiselle päivälliselle ulkona ja joskus vielä teatterillekin, ja sunnuntaina taas syödään rinkeleitä ja luetaan *The Timesia* ja sen jälkeen syödään kiinalaista päivälliseksi samalla kun katsellaan vanhoja elokuvia televisiosta. Ruthie soitti ambulanssin, mutta mitään ei ollut enää tehtävissä. Greta oli poissa.

Ruthie järjesti Gretan polttohautauksen ja otti yhteyttä heidän asianajajaansa, naiseen nimeltä Eileen Beers. Seniorille asiasta soitti kyseinen Eileen Beers. Seniori ja Greta olivat vieraantuneet toisistaan jo kymmenen vuotta sitten, ja juuri sen verran oli kulunut Bo-sedän kuolemasta ja Greta-tädin muutosta yhteen tohtori Ruth Harlowen kanssa, Radcliffen kollegan, joka oli enemmän kuin pelkkä asuinkumppani. Eileen Beers ilmoitti Seniorille, että Greta oli jättänyt Mallorylle perinnöksi hämmästyttävät satatuhatta dollaria ja mökkinsä Nantucketissa.

Mallory purskahtaa itkuun. Mallory oli ainoa perheestään, joka oli pitänyt yhteyttä Gretaan Bo-sedän kuoleman jälkeen. Hän kirjoitti kirjeitä Gretalle joka kuukausi ja soitti salaa joka joulua, hän kutsui Gretan collegesta valmistujaisiinsa välittämättä vanhempiensa vastalauseista ja matkusti neljä tuntia bussilla viettääkseen nuo täydelliset viikonloput Cambridgessä tätinsä kanssa.

”Onko se totta?” Mallory kysyy Seniorilta. ”Gretako on kuollut? Ja hän jätti minulle rahaa ja mökkinsä? Eli rahat ja mökki ovat minun? Siis *minun* minun?” Mallory ei halua kuolostaa siltä kuin välittäisi enemmän rahasta ja mökistä kuin tätinsä poismenosta. Mutta hän ei voi myöskään jättää huomiotta seikkaa, joka saattaisi osoittautua hänen elämänsä mullistavaksi onnenpotkuksi.

”Kyllä ovat”, Seniori sanoo.

Yksi viikonloppu. Joka ikinen kesä.

Ole kiltti ja soita tähän numeroon. Tämän ohjeen nuori Link saa kesällä 2020 paperilapulla äidiltään Mallorylta, jolla on enää muutama päivä elinaikaa. Link soittaa – ja puhelimeen vastaa Jake McCloud, kohutun presidenttiehdokkaan puoliso. Mitä tekemistä McCloudilla on Linkin äidin kanssa?

Vastaus löytyy Nantucketin aurinkoisista kesistä. Vuonna 1993 Mallory saa perinnöksi rantamökin ja suostuu järjestämään siellä veljensä polttarit. Saarelle saapuu juhlimaan veljen koko ystäväpiiri, mukaan lukien eräs pitkä, hymyilevä, tummasilmäinen poika. Noista juhlista alkaa yli vuosikymmenten ulottuva rakkaustarina, jolle on aikaa vain yksi viikonloppu kesässä. Tunne ei haihdu pois, vaikka perheet kasvavat, kalenterit täyttyvät arjesta ja elämät menevät eri suuntiin.

Elin Hilderbrandin *28 kesää* on sykkähdyttävä ja haikea romaani salaisesta rakkaudesta, joka määrittää kokonaisen elämän.

BAZAR

WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

ISBN 978-952-403-405-0

84.2

9 789524 034050